

לגל

השנה, נתאגר בבין הזמנים קורן במיוחד. אם כל שנה בזמן הזה המילה "גל" מעלה בנו אסוציאציה של חול דביק מעורב במשחת שיזוף - השנה כולנו מבינות שמדובר על הגל השני. והשורש ק.ר.ג., המזוהה בדרך כלל עם סכנת הקרינה מהשמש בטוילים (או מקסימום עם קרונות רכבת...) מקבל גם הוא השנה משמעות אחרת, מורכבת ומרגיזה, בעיקר בשל היותה בלתי מובנת, מוכרת וצפויה מראש

בין גל

אביטל שר

"חוסר היכולת לדעת מה ילד יום ואי הוודאות לקבוע דבר, כי מי יודע מה יהיה עד מחר מי יצטרך להיכנס לבידוד או מה יחליטו לסגור - גורמת לי לאי שקט נפשי". זה באמת לא קל במיוחד שהילדים בבית כבר מרוטים אחרי שגרת קורונה"

"כל שנה אנו נוסעים לנופש משפחתי בהרכב מלא: סבא, סבתא והמשפחות על טפן. החוויות מלוות אותנו לאורך זמן... השנה, לא יכולנו לתכנן שום דבר. ההורים שלי כבר מזמן לא מארחים לשבתות - להיות כולם ביחד זה פשוט לא שייך! ואם כל אחד נוסע לבד - מה הטעם?"

"בין הזמנים אצלנו זה במילה נרדפת: משפחתיות. ביקורים אצל הדודים (שנגמרים בדרך כלל בהחלפת "שבויים" - זה נשאר לישון שם, ואלו באים לישון אצלנו) ארוחות משותפות ומפגשים בפארקים. מניסיון ראינו שגם הדברים הכי בנאליים מקבלים אפקט אחר כשזה נעשה עם המשפחה המורחבת. השנה נראה שניאלץ להסתפק במשפחה הגרעינית. איך???

"אצלי הקושי הוא חוסר היכולת לתכנן. אין לדעת האם יהיה סגר או לא? האם נוכל להשתמש בתחבורה ציבורית, או שהיא תוגבל לעשרה נוסעים? (אנחנו לבד יותר מעשר נפשות...), ובכלל - האם אף אחד מאתנו לא יצטרך בידוד מניעת, והלוואי שלא גרוע מכך? אילו פנים יהיו לבין הזמנים הזה, ובאילו תנאים נצטרך לתפקד?"

"כל כך נזהרנו כל התקופה, אבל איך בדיק אפשר להתנהל בבין הזמנים בזמירות מספקת? גינות משחקים, פארקים הומי אדם, אוטובוסים עמוסים, המלתחות בחופי הרחצה ובבריכות השחייה לא בדיק סטריליות..."

"אני רוצה נופש, אני חייבת נופש, אני מרגישה על סף קריסה, אבל איך בדיק? כבר כמה חודשים שאני לא עובדת, והחל"ת מספיק בקושי למחיה בסיסית. אז מה עושים?"

כן. בין הזמנים השתא עושה רושם של אתגר רציני. גם ליצור חוויות, גם להינפש (ומי שלא

מרגישה שהיא חייבת את זה אחרי כזו תקופה שתקום...) וגם להתמודד עם המגבלות: בריאותיות, כלכליות וחברתיות. תוסיפו לזה את חוסר היכולת לצפות מראש את האירועים - ותבינו למה הורים רבים, במיוחד הורים למתבגרים, מרגישים בעיצומו של מבון סיני עתיק.

תעסוקה ב"שלוף"

אוסף פעילויות שלא זקוקות להכנה רבה מראש:

תשובות כהלכה - מכינים שאלות מגוונות, כדוגמת: מה דעתך על... מה נראה לך הפתרון ל... מה היית עושה אם... וכדומה. כל ילד מקבל ספר קריאה אקראי ממדף הספרים. מקריאים שאלה, ומספר עמוד. הילדים צריכים לחפש את התשובה בעמוד הנתון. התשובות עשויות להיות מקוריות ומשעשעות.

לפי הא' ב' - מספרים סיפור לפי סדר הישיבה ולפי הא' ב' - לדוגמה: אתמול הלכתי לקניות. השני ממשיך: "בדרך ראיתי את חתולה..." השלישי: "גם החתולה ראתה אותי, למזלי הרב..." הרביעי: "דווקא היא הגיבה במהירות וברחה..." וכן הלאה...

זיכרון מירבי - שמים על השולחן כמה שיותר חפצים קטנים. כולם מתבוננים בהם ומתאמצים לזכור את החפצים. לאחר כמה דקות, מפנים את השולחן ומתיישים לכתוב... המנצח הוא כמובן זה שהזיכרון שלו הנפיק את הרשימה הארוכה ביותר.

לוח מחיק ענק - פורשים על השולחן מפה חד פעמית לבנה, ומציירים בעזרת לורדים מחיקים. ילדים גדולים יותר יכולים לשחק איקס-עיגול, ארץ-עיר וכדומה. תתפלאו לראות כמה הנאה הילדים מפיקים מזה.

מחמאות מפורסמות - גם אתם מקבלים אין סוף עלוני פרסומות שמוצאים את דרכם בסופו של דבר לפח האשפה? אז הנה דרך נחמדה לעשות מהם משהו מועיל:

כל ילד מקבל דף עם שם של אחיו או אחותו, והוא צריך לגזור ולהדביק מילים או תמונות שייביעו מחמאות וקווים לאישיותו או לתחביביו.

אספנו לשולחן (וירטואלי, כמובן) אחד, חמש אימהות לילדים בגילאים שונים: לאה - אימא לבן יחיד בן 12, גילה - אימא למשפחה רב גילאית מגיל הינקות ועד גיל השידוכים... מירי - אימא לקטנטנים, ושרה ונחמה - שגם להן מגוון רב של גילאים. והפנינו אליהן מספר שאלות.

אז קודם כל, מה לדעתך תזכרי לטובה מחופשת הקורונה הקודמת?

לאה, אימא לבן יחיד העובדת במשרה מלאה, זוכרת לגמרי לטובה את חופשת הקורונה הקודמת. היו בה הרבה רוגע, שלוהו, לא צריך ללכת לעבודה ולרדוף חסרת נשימה אחר הספקים... גם מירי מציינת לטובה את זמני ה"ביחד" שלה עם הילדים: "הכנו ביחד ארוחות ערב, הילדים שלי קטנים ולכן הן היו פשוטות, אבל זו הייתה חוויה!!! כל ילד היה אחראי על ארוחת ערב לפי תור, ונהנה להרגיש גדול. עשינו גם קייטנה ביתית, כשבעלי מוסר להם "שיעור יומי" מאגדות חז"ל או מהנביא (אני בזמן הזה השלמתי שעות בעבודה מהבית...). גם אורית וגילי מציינות את השלווה וחוסר הלחץ מהספקים, אבל עם זאת מוסיפות את האחדות המשפחתית, שיפור היחסים בין אחים, "ישבנו כל יום שעות ליד השולחן ושיחקנו במשחקי קופסה. זה היה מהנה, מאחד ומעצים!" לעומתן, אפרת, ששניים מילדיה חלו בנגיף במהלך החופשה הקודמת - לא ראתה בה לא טובה ולא ברכה: "חופשה? לא היה לנו דבר כזה! הרגשתי במרוץ הבידודים הבלתי נגמרים. לא יכולנו לצאת מהבית, והלחץ... הייתי מרוקנת מכוחות לחלוטין. אני רוצה לקוות שבבין הזמנים הקרוב נזכה להחליף כוחות נפש וגוף..."

לא רק זיכרונות טובים כרוכים בחופשת הגל הראשון. היו בה גם קשיים לא מועטים. ואני מפנה אליהן את השאלה הבאה: מה תעדיפי לשכוח?

"הקיימה המאוחרת וסדר היום הלא מסודר גמרו אותי לחלוטין", אומרת לאה, אורית מהנהנת ומוסיפה: "הילדים הסתובבו עם פיג'מות כל היום, וכבר שכחו מתי בוקר ומתי לילה... המריבות הבלתי נגמרות, ויותר מזה: הכעס שלי על המריבות האלה, זה היה הקושי הכי גדול בשבילי". כך מירי, "זו הסיבה שעבדתי קשה להעסיק אותם וליצור להם חוויות חיוביות, אבל למרות זאת הם מצאו מתי לריב. כנראה גם

דייג, דייג, באיזה צבע נוכל לעבור את הגל הגדול והנורא הזה?

שלושה כללים שיכולים לעזור לנו לצאת מהשגרה בלי לצאת מהדעת:

אדום - גבולות שצריכים להישמר גם בחופש: מטלות קבועות, פינוי אחרי הארוחה, סידור המיטות בבוקר, הקפדה על שעת שינה וקימה הגיונית (טוב, לא אמרנו כמו בלימודים, אבל גם לא להתפרע לחלוטין עם השעות...). כללים ששומרים עליהם (בכל בית לפי כללי ומנהגיו): לא אוכלים על הספה, לא מסתובבים עם פיג'מה כל היום, לא מפזרים בכל הבית עטיפות ממתקים וכדומה - זה בשביל שהכוחות שלך לא יימרטו בטרם עת. את האימא, ואת צריכה גם כוח לדאוג לאווירה טובה ושמחה שמשדרגת כל פעילות.

צהוב - תכנון מראש - נכון שאי אפשר לדעת מה יהיה עם התכנונים, ולכן הקפידי להשאיר אותם חסויים מעיני ילדייך. בכל יום תגלי להם רק את התכנון היומי. זכורה לי לטובה שנה אחת בה החלפתי דירה עם חברה מעיר אחרת. בסלון היה חבל מתוח מקצה לקצה ועליו היא תלתה בכל לילה את התוכנית למחרת היום. עצם זה שהתוכנית כתובה, ושהילדים יודעים שדאגו להם לתוכנית - כבר מונע את ה"אימא, משעמם לי!" הזכור לא כל כך לטוב...

ירוק - אין כמו מרחבים ירוקים כדי להכניס שלווה. לא חייבים מקומות הומי אדם או מקומות יקרים. צאו מוקדם בבוקר, בשעות שאין הרבה אנשים, מלבד סכנת ההדבקות שתחסכו - תיהנו מעולם רגוע יותר, ומאוויר ואווירה נקיים.

חוץ מכל אלו - פשוט תשנו את נקודת המבט: יש לכם הזדמנות ליהנות מהמשפחה הגרעינית שלכם בלי מסיחי דעת. ליהנות מהילדים, לחזק איתם את הקשר - זה אולי לא קל - אבל בטוח משתלם.

דבר נוסף חשוב: תיאום ציפיות - תני לילדים דף, עט ומרחב אישי להעלות על הכתב את כל הרעיונות שעולים על דעתם. חשוב שיצינו מה הכי חשוב להם בחופש הזה ולמה הם הכי מצפים. השתדלי להתחשב בזה במסגרת היכולת והאפשרויות, אבל גם אם לא - הילד ירגיש ששמעתם אותו והקשבתם לצרכים שלו.

זה סוג של תעסוקה..."

גילי, כבת להורים לא צעירים, חוותה את הקושי מנקודת מבט אחרת לחלוטין: "הדאגה לשלום ההורים לא נתנה לי מנוח. הדיווחים הלחיצו אותנו, אנשים שהכרנו חלו ונפטרו, קשה לי להיזכר בלחץ הזה..."

"חופשה? לא היה לנו דבר כזה! הרגשתי במרוץ הבידודים הבלתי נגמרים. לא יכולנו לצאת מהבית, והלחץ... הייתי מרוקנת מכוחות לחלוטין. אני רוצה לקוות שבבין הזמנים הקרוב נזכה להחליף כוחות נפש וגוף..."

0527641213

מתלבטת
לגבי עתידיך המקצועי?

כתבי ל: kavnekuda1@gmail.com
וקבלי למייל את המדריך לבחירת מקצוע מתנת מכון קו נקודה

קו נקודה
מכון לאבחון ויעוץ גרפולוגי בהתלהט הר כסף-גולדשטיין

חדשו אפשרות לפגישות ייעוץ מרחוק

ליהנות ביחד

כשמסתיימים הזוגות, או כשהידיים של כולם כבר רטובות מזיעה.

זיכרון מתוק - למשחק זה דרושה חבילת צלוחיות חד פעמיות (לא שקופות) וכן סוכריות ג'לי בצבעים ובצורות שונים. (צריך שניים מכל צבע וצורה) לחילופין אפשר לקנות חבילת שוקולד ברכות של "מגדים" שגם בה כל "ברכה" מופיעה לפחות פעמיים. מסדרים את הצלוחיות החד פעמיות הפכות על השולחן כשמסתחת כל אחת מהן - סוכריה/שוקולד. משחקים משחק זיכרון כרגיל, רק שהזכיות מתוקות במיוחד. כל אחד שמוציא זוג, צריך לענות על שאלה מעניינת מהווי הבית או לקבל משימה קטנה.

מסירות בלונים - זורקים בלונים מאחד לשני - אך בשונה ממשחק "מסירות" רגיל - לא נוגעים בבלונים ביד - אלא רק בעזרת מרקית חד פעמית (זה לא כ"כ קל כמו שזה נשמע) אם הבלון נופל לרצפה - מי ש"פספס" מקבל פתק עם שאלה או משימה.

עוד משחק בלונים - כל אחד כותב בבלון מה הוא מוכן לתת למי שיפוצץ את הבלון. הבלונים נקשרים לחוט ארוך המחובר לרגל. המשתתפים מנסים לפוצץ את הבלונים של האחרים, תוך כדי שהם נזהרים על הבלון שלהם. מי שמפוצץ - זוכה בהבטחת בעל הפתק.

ועוד תחרות בלונים משעשעת - מחלקים את הילדים לשתי קבוצות ומנפחים בלונים בשני צבעים. קובעים קו גבול בין הקבוצות. כל קבוצה צריכה להעביר כמה שיותר בלונים שלה לשטח השני. כמוכן שהיא צריכה תוך כדי גם למנוע מבלונים "זרים" לחדור לשטחה.

תמונה טמונה - נותנים לילדים לצלם כל מיני פינות בבית, ואחר כך צריך לנחש איפה צולמה התמונה. דוגמאות: הפינה של המסגרת של התמונה בסלון, הידית של הארון בחדר הילדים, הזווית בין השיש למגירות, המייבש מבפנים, הכפתור של המאוורר, וכן הלאה והלאה.

כאן בונים: נותנים לילדים דבק חשמל בכמה צבעים, והם יוצרים בעזרתו על הרצפה מערכת כבישים, ככרות, מעברי חציה, גינות, שדרות, ומה לא. שעות של תעסוקה, כשהם מצרפים גם את המכוניות ובובות הפליימוביל.

עוד משהו חמוד מדבק חשמל: סולמות ונחשים על הרצפה (יוצרים בהתאמה ללוח קיים). הילדים הם החיילים, והם מתקדמים ונסוגים ממש כמו חיילי המשחק במשחק המקורי.

מקרנצ'יק תוצרת בית - מעתיקים על שקפים בעזרת לורד ארטליין ציורים מספר כלשהו לפי סדר הסיפוח נותנים לילדים לצבוע (כמובן בארטליין) ומקרינים על הקיר בעזרת פנס עגול וחזק (לא פנס לדים).

בועות בענק - מערבבים בקערה גדולה: 10 כוסות מים, 1 כוס נוזל כלים צהוב של 'פיירי', 1/3 כוס סוכר מומס במעט מים רותחים. קושרים חבל קפיצה לטבעת, טובלים במים, עומדים מול כיוון הרוח ומקבלים בועות בקוטר של מטר...

באולינג בקבוקים - לוקחים בקבוקים ריקים, ממלאים במעט חול - כדי לייצב אותם טיפה, ומשחקים באולינג.

מפת ניילון חד פעמית לבנה ופשוטה שנפרסת על שולחן גדול יכולה להפוך ללוח מחיק שיעסיק את הילדים זמן ממושך.

לונה פארק - כל חדר בבית הופך לאטרקציה לפי הכוחות והיכולות שלך, כל ילד או שניים מפעילים חדר אחד: מערת שדים, מזרון קפיצים (ממלאים ציפית גדולה עם רוכסן בכמאה בלונים מנופחים מסוג איכותי. קופצים וקופצים עד שהכל מתפוצץ), דיג חופשי באמבטיה (חכות עם מגנטים בקצותיהן, הדגים גזורים מבקבוקי פלסטיק ריקים שמחוברת אליהם סיכת משרד בקצה), מסעדה - פופקורן, לחמנייה עם נקניק או מאכלים אחרים שמתאימים לאירוע.

הכנת עיתון קיר - כל אחד אחראי על מדור מסוים. פעם בשבוע מחליפים תוכן ותפקידים.

דואר - משחק שיכול ללוות לאורך כל החופשה. מכינים תיבות דואר מקופסאות קרטון, עוטפים ומקשטים, ואחר כך שולחים זה לזה צל"שים, כשבכל יום מתמנה לדוור ילד אחר.

זיכרון גרביים - לוקחים זוגות גרביים (שונים) כמספר הילדים המשתתפים. הילדים כותבים על פתק משאלה, כמו: אני רוצה אופניים חדשים... מתחשק לי להירשם לקורס קונדיטוריה וכדומה. בגרב השני מהזוג מכניסים פתקים שהוכנו מראש עם תשובות אפשריות: תמשיכי לחלום... בשנה הבאה... תבקשי מאימא... תתפללי על זה... מערבבים ומחלקים את הגרביים למשתתפים מתחת השולחן. כל אחד גורב גרב על כל יד (בלי לראות את צבע הגרביים!) המשתתף הראשון אומר: "ימין מוישי, שמאל רותי". מוישי מרים יד ימין, ורותי שמאל. בהתאם להוראה שקיבלו. יצא זוג? נפלא! פותחים וקוראים את המשאלה והתשובה, לא יצא זוג? לא נורא. ממשיכים לשחק לפי הסבב. סיום המשחק -

"גם אם לא הולך כמו שרוצים - תרצו כמו שהולך. תזכרו שד' מתכנן לנו את הכל הכי טוב אם קשה לראות את זה, במיוחד השנה - כשאי אפשר לדעת מה יתבטל ומה לא יוכל להתקיים - חשוב לזכור את זה יותר מתמיד!"

ובכל זאת, גם זה עבר, ולאחר תקופה של שגרה מדומה יוצאים שוב לחופשה, שמטבע הדברים מלווה הפעם בחששות לא קלים ובחוסר ודאות - ממה את הכי חוששת?

"הכי מפחיד אותי שנהיה בבידוד בדיוק בבין הזמנים", מודה מירי. "אני פשוט מחכה לצאת קצת מהבית ולראות מרחבים". את גילי מטריד בעיקר חוסר הוודאות. "חוסר היכולת לדעת מה ילד יום ואי הוודאות לקבוע דבר, כי מי יודע מה יהיה עד מחו, מי יצטרך להיכנס לבידוד או מה יחליטו לסגור - גורמת לי לאי שקט נפשי". זה באמת לא קל, במיוחד שהילדים בבית כבר מרוטים אחרי שגרת קורונה מרגיזה ובהחלט מצפים לחוויות מפצות או מפוצצות...

ועם הקושי והחשש - למה את מקווה?
"לחופשה מוצלחת ונעימה..." מעזה מירי בהיסוס. "אני רוצה שיהיה לילדים כף, שיצברו אטרקציות והנאות טובות". "אני מקווה שנוכל לטייל, והרבה", מצהירה אורית, "חוויות בין כתלי הבית כבר שבעת, ושבעו גם הילדים. נמאס. אני רוצה לראות גם דשא ונוף".

"מקווה ליהנות גם בעצמי", מפתיעה שרה. "לא רק הילדים - גם אני צריכה להחליף אווירה".

מה היה מציל לך את החופש?
אני מאתגרת אותן, והן נענות לאתגר ועונות כל אחת בדרכה היא:

"שלא יהיו הגבלות בתחבורה ציבורית, ותהיה לנו אפשרות לנסוע בכל הארץ בלי מגבלות", מודיעה אורית בהחלטיות, שבהעדר רכב בהחלט יש לתקוותה על מה לחול. גילי מעדיפה לדעת בהקדם, פחות או יותר לקראת מה אנו הולכות, "כדי שתהיה האפשרות להעביר את החופשה כמידי שנה שלא נחוש במתח".

מירי, שמריבות בין הילדים תמיד מוציאות אותה מדעתה, מבקשת: "רוגע ורגיעות מהילדים, סבלנות וסובלנות ממני. אני מקווה שהמענק המתוכנן ייתן לנו קצת אוויר לנשימה ויכולת לשפר תחומי עניין ולצאת, כדי להרגיש שחרור ורוגע". "אולי יצירתיות?" מתלבטת לאה, "כזאת שיתתן את האפשרות ללמוד ליהנות גם במשפחה הקטנה שלנו".

"כרגע מה ישיציל אותי זו האפשרות לשחרר כסף בלי הגבלה", מודה אפרת, "אנחנו משפחה גדולה, והקורונה בהחלט פגעה בנו כלכלית. נסיעות, טיולים, וכל מה שכרוך בבין הזמנים עולה כסף, והרבה".

לסיום, יש לכן מילים של כוח לתת לאימהות אחרות?
התשובה הייתה כמעט אחידה: "קחו את החיים בשמחה, תנצלו את הזמן שכולכם ביחד, ותיהנו מזה". מירי מוסיפה שחשוב לזכור תמיד אבל בעיקר בתקופה הזו, ששווה במיוחד להשקיע בילדים. הם יזכרו את זה לכל החיים. דווקא בגלל שאתם רק המשפחה הגרעינית - יש לכם יותר אפשרות להשקיע בכל ילד ובכולם ביחד. וגילי מוסיפה נקודה חשובה: "גם אם לא הולך כמו שרוצים - תרצו כמו שהולך. תזכרו שד' מתכנן לנו את הכל הכי טוב שאפשר גם אם קשה לראות את זה, במיוחד השנה - כשאי אפשר לדעת מה יתבטל ומה לא יוכל להתקיים - חשוב לזכור את זה יותר מתמיד!"

אז, כנראה שאין לנו ברירה, ואנחנו חייבות לקחת משוטים וסירה, ולעבור את הגל הזה בהצלחה... שיהיה לכן, ולכל עם ישראל באשר הוא, שיט בין גלים רגועים, מהנה ומוצלח!

בקיטנה של אימא

רותי, שכבר כמה שנים עורכת קייטנה ביתית לילדיה, שמחה לחלוק עמנו מניסיונה:

קייטנה ביתית היא אחד הדברים הכי כיפיים לילדים. מניסיון, אותה פעילות - כשהיא רשומה בתוכנית - מקבלת יחס אחר לגמרי מאשר סתם ככה. מלבד זאת יש יתרון גדול בכך שהילדים יודעים מה צפוי להם, והציפייה לתוכנית היא תוכנית בפני עצמה. דבר נוסף שלמדתי עם השנים, לכתוב ברמזים (כי כבר קרה שהבטחתי יום מים עם השפרצות ותחרויות - ובסוף---- השוויגער הודיעה על ביקור. כמוכן שכל התוכניות בוטלו באותה שנייה וילדים היתה אכזבה מרה). כל שנה אני בוחרת שם לקייטנה, והפעילויות איך שהוא מתקשרות לשם הזה. השנה למשל בחרנו בנושא "בית הספר". לא, לא חזרנו לספסל הלימודים חלילה. בכל יום נקראת הפעילות בשם של ספר כלשהו ממדף הספרים. למשל: "שולי ומולי נוסעים למושב" - יום שבו ניסע בעזרת ד' לנופש במושב, או ברמה של ילדים גדולים יותר: "מהמטבח באהבה" - יום אפייה משותף, "על אש נמוכה" - מנגל, "מים שאין להם סוף" - יום מים חוויתי, "בעקבות נעלמים" - יום של חידות ואתגרים. וכך הלאה כיד הדמיון הטובה עליכם.

רעיונות לנושאים נוספים: שירים - כל יום הפעילות היא לפי שיר אחר, מסביב לעולם - כל יום פעילות סביב נושא של מדינה אחרת, כשהאוכל, כמוכן - מותאם למדינה הנבחרת.

בדרך כלל אני מתחילה עם חדר בריחה - סוג של חידות ורמזים שמובילים אחד לשני, שכולם מתקשרים לאותו נושא ומביאים לפתרון. למשל, השנה, בנושא "בית הספר" - כל רמז הוביל לשיעור מסוים, למשל: שיעור גאוגרפיה - בתוך האטלס מוחבאת מפה שמסומנת בה כוכבית לציון המקום הבא. המקום הבא הוא בסלסלת הדפים, ושם על הדף העליון מונח "עט גנבים" - (כזה שמוכרים ב"הכל בשקל" - שרואים את הנכתב בו רק לאחר שמאירים עם הפנס שעל הפקק) בעזרת עט הגנבים ציירו ציור שרומז למקום אחר בבית (שיעור ציור?) ולאחר שהם מגלים את המקום - מחכה להם שם הרמז הבא. הכל כמוכן לפי הגילאים ולפי היכולת. בסוף כמוכן יחכה להם פתק שאומר: כל כך הרבה שיעורים... עשינו לכם ממש בית ספר!